

Bylo - nebylo

POZNÁVÁME BORY

Z borských pověstí jsme vybrali ty, jejichž děj se udál v okolí Těšíkova mlýna.

Pověst o skále

V lese Obštejně nedaleko Těšíkova mlýna stojí velká, černá a ponurá skála, zvaná „Divoženčí“.

Vypráví se, že když kolem ní ještě rostl prales, tak v ní bydlily divé ženy zvané divoženky. Stalo se, že blízko toho lesa měl políčko chudý krejčí ze vsi. Na políčku měl zasetý hrách. Když hrách dozrál, krejčí zpozoroval, že mu ho někdo vytrhává a rozhazuje po poli. Vyšel proto jedné měsíční noci na hlídku. Hlídal, hlídal až na něho padlo spaní a usnul. Najednou ho probudil dupot a zpěv. Otevřel oči a vidí, jak kolem něho tančí malé ženy, rozhazují plnými rukama hrachovinu a při tom rozpustile zpívají: „Každý krejčí, každý švec, myslí že je myslivec.“ „Neřádi,“ rozkřikl se krejčí a rozzloben rozehnal se po nich. Ale to se mu nevyplatilo. Vrhly se na něho a tak ho doškrábaly, že sotva došel domů. Když se šel druhý den podívat na pole užasl - hrách se vypínal, měl hustý a silný lusk a ani jedno stéblo nebylo vytrženo.

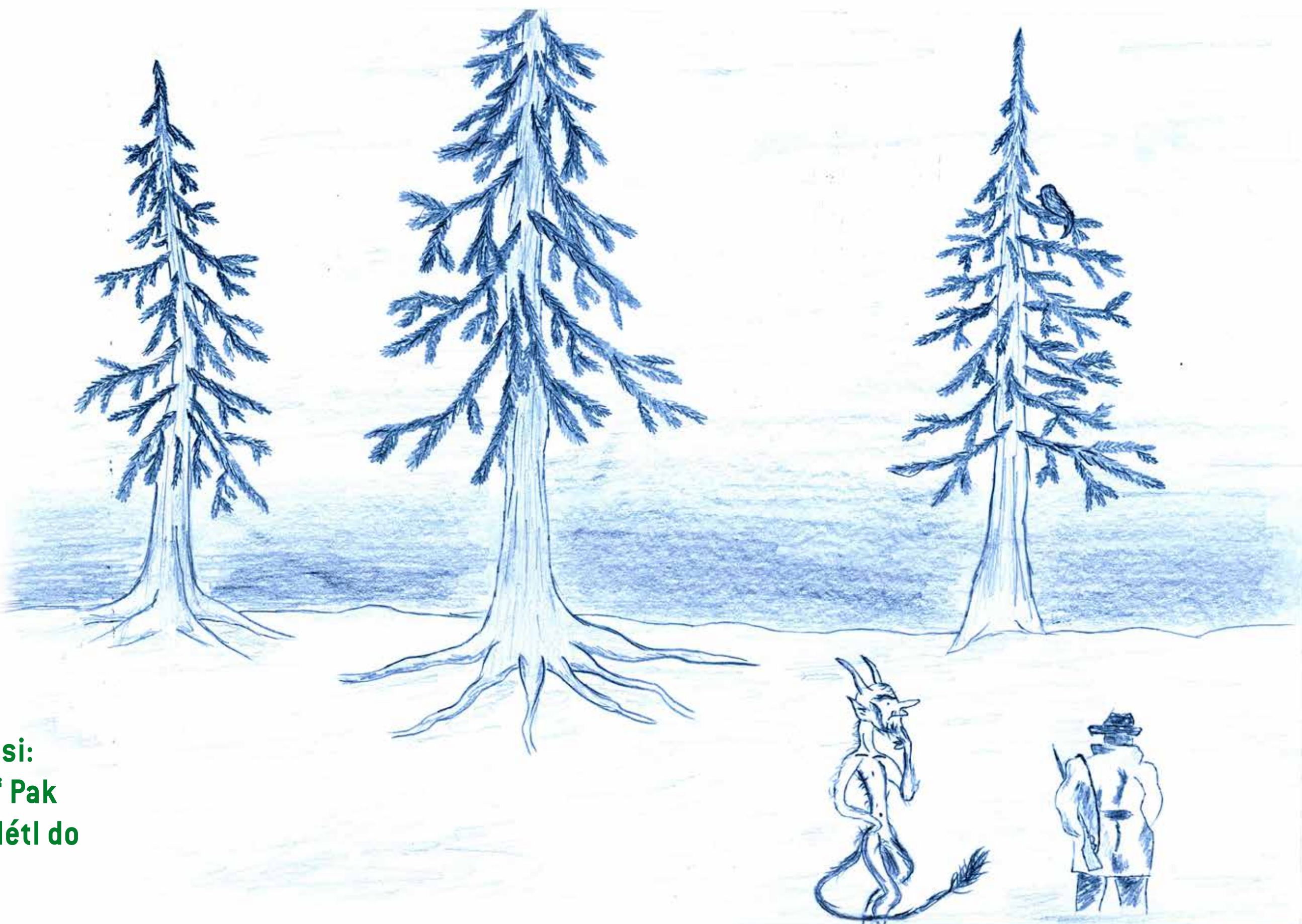
Dnes kolem skály roste na 40 krásných jedlí. Snad se v ně proměnily ty divé ženy. Spočítat je není snadné, zdá se jako by tančily. Ale komu se to podaří, tomu se možná ukážou ?

O Hamrech

Kdysi prý se zamiloval jeden myslivec do hezkého děvčete, ale to jeho lásku odmítlo. On se však zapřísáhl, že děvče musí být jeho ženou. Když se mu naskytla příležitost, dal svou duši zapsat čertu, aby dosáhl svého. Čert to zařídil tak, že si děvče myslivce vzalo, ale vymínil si, že za dvacet let si pro myslivce přijde. Když lhůta uplynula, odešel myslivec smutně do Hamrů, kde s čertem ujednal smlouvu. Naposledy se ohlížel po milovaných lesích a očekával svůj osud. Tu spatřil jednu starou bábu, která sbírala chrástí. Jindy by si s chutí zasakroval, ale dnes ve své tísní zavedl s babkou přátelský hovor. Přitom se jí zmínil o svém osudu.

Babka ho rozšafně vyslechla a pak povídá: „Nic se nebojte pantáto, já toho čerta oklamu. Sežeňte všelijaké peří a hrnc kolomazi.“ Myslivec vše obstaral a babka se namazala celá kolomazí a pak se vyválela v peří, které se na ni nalepilo. Potom vylezla na jedli a uvelebila se na větvi. Netrvalo dlouho a čert se objevil. Vyzval myslivce, aby ho následoval. „Půjdu s tebou,“ povídá myslivec, „ale pod podmínkou, že uhodneš, co je to na té jedli za ptáka.“

Čert se dívá, dívá, kroutí udíveně hlavou a přece ptáka poznat nemůže. Mumlá si: „Pamatuju zde třikrát les, třikrát ves, ale takového ptáka jsem dosud nespatriil.“ Pak rozzloben zařval, až se les otrásl. Babka se lekla a žuch, spadla z jedle. Čert vylétl do povětří a byl ten tam, jen trochu smradu po něm zůstalo.

Vražedlný milý

Koncem 18. století se Matoušek z Horních Borů zamiloval do Majdalenky, dcery mlynáře z Těšíkova mlýna. Rodiče však jejich lásce nepřáli a měli pro dceru jiného ženicha. Matoušek si proto pozval Majdalenku na odlehlé místo v lese Obštejně zvané Divoženčí skály a tam ji ubodal dlátem. Pak ji pochoval do předem vykopaného hrobu a šel se sám udat. Byl pak v Brně oběšen. Majdalenku vykopali a pochovali na hřbitově.

Kronikář se pamatuje, když byl malý chlapec, že babičky zpívaly na robotě písničku o tom mordě: „...Majdalenku nesou mládenci pod věncí a Matouška vedou kati k šibenici. Na žádné mé přání se mě neptejte, jak jsem já jí dělal, tak vy mě dělejte ...“

294. Lento 141. VRAŽEDLNÝ MILÝ Eben I. 27

Po- sto-chně-te, pan-ny a ta-ké mlá-dě-ní- ci, co se jí- stě- sta- lo v mě- stě Ho- lo- mou- ci, co se jí- stě- sta- lo v mě- stě Ho- lo- mou- ci.

Poslechněte, panny a také mládenci, [i] co se jindě stalo v městě Holomouci.]

Zabil tam Matoušek, zabil Majdalenku, že si ju nesmil vztít za věrnou manželku.

Časno u ní býval, do půl noci sedal, o lásce rozmouval a jí přilíboval.

Když bila hodina: Poč, Madlenko milá, poč a vyprovod mě do šířého pole.

Vyprovodila ho až k panskému dvoru: Jdi, milý Matoušku, s Pítem Bohem domů.

Loudil on ju, loudil až na to rozcestí, ach, nezadala se velikého neštěstí.)

Tam ju na zem svalil, na tlo ju stoupl, víc než jaký svrask rukama ju kroupl.

Ona ho prosila: Ach, pro Píta Krísta, jen mě, můj Matoušku, nezabij dočista.

Ona ho prosila: Ach, pro všechny svatý, jen se mně, Matoušku, nech vyprovodí.

Děm já tobě, blázne, té zpovědi dosti, až tobě vylezou z tvé hlavinky kosti.

Zakopal ju tatno pod zeleným stromem,) ale vykoukalo kouček fírovouka ven.

A když přišel domů, tatiček se ho ptal: Kde jsi mlynářova Majdalenku nechal?

Dobře jsi, Matoušku, dobře jsi udělal, že jsi mlynářova Majdalenku nechal.)

Může si vybrati podle své libosti, kerá bude milí stříbra, zlata dosti.

„Vy mně to, tatičku, vy mně to pravíte, o mojem žalostném srděčku nevíte.“

Přišel na kancelář, pan vrchní se ho ptal: Kde tu mlynářova Majdalenku nechal?

„O, já o ní nevím, já za ňou nechodím; kde se ona trouhá, o tom sám Pán Bůh ví.“

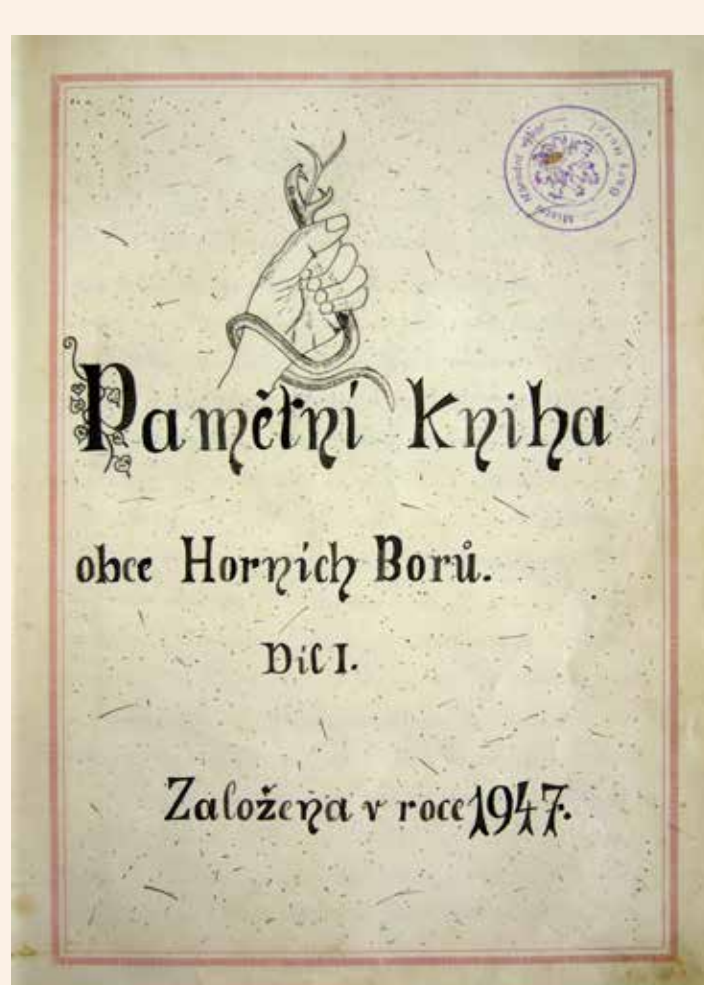
Majdalenka leží pod zeleným stromem, a ty buděj všiet za širokým domem.

Majdalenku nesou mládenci pod věncí, a Matouška vedou kati k šibenici.)

5) Co sem jí udělal, to mně udělejte, hlavu na špic dejte, kolem mě lámejte.

Co sobě vyžádal, to mu udělali, hlavu na špic dali, kolem ho lámali.

Pověsti jsou z Pamětní knihy obce Horní Bory, kterou napsal Ladislav Barák.

[Divoženčí skála >](#)

